

Николачко

Не мога да му простя азъ. (Вади тефтерчето си и го скрива). Щомъ го видѣхъ и си казахъ : Ще те предамъ въ ржцетѣ на властѣта. Да отговаряшъ.

Рашко (влиза)

Какво сте се насъбрали? Голѣмо чудо станало... (Влиза Боровъ). Аничке, ето ти гостенина... баща ти.

Аничка

Татко! Татко! (Хвърля се на гърдитѣ му и заплаква).

Завеса.